

ΚΑΝΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών, έδειξαν ότι υπάρχουν άνθρωποι σε αυτή τη χώρα που είναι ικανοί:

α. Να νομίζουν ότι η προστασία «του λαού» από «τα νύχια των τραπεζιτών» γίνεται στο Ειρηνοδικείο Αθηνών κρατώντας φραπέ και ποζάροντας για φωτό.

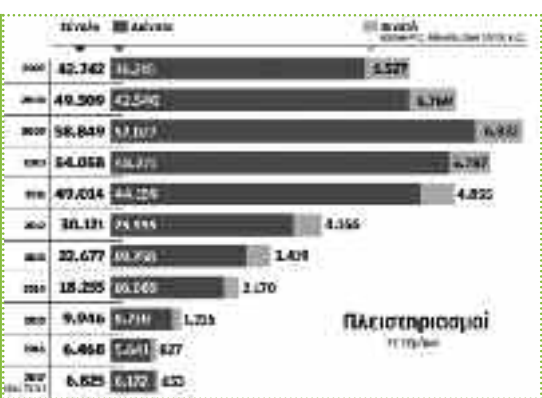
β. Να ρίχνουν φάπες και να τρώνε δακρυγόνα από μπλε ματατζήδες, στρατηγικά τοποθετημένους για να φάνε φάπες και να ρίξουν δακρυγόνα μέσα στο Ειρηνοδικείο Αθηνών.

γ. Να ρίχνουν φάπες σε μπλε ματατζήδες, έπειτα να τρώνε δακρυγόνα ξεσκουφωτοί σε κλειστό χώρο, έπειτα να δέχονται «την άγρια επίθεση των οργάνων της κεφαλαιοκρατίας» και όμως, να μην έχουν ούτε μία σύλληψη.

δ. Παρ'όλα αυτά να καταλήγουν καταγγέλοντας την «αστυνομική τρομοκρατία» και θριαμβολογώντας για την αποτελεσματικότητα με την οποία υπεράσπισαν «τον λαό» από τα «νύχια των τραπεζιτών».

Όχι ότι εκπλησώμαστε που υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι. Στην πραγματικότητα, από το 2010 και μετά, μέσω μεθόδων που έχουμε εκθέσει λεπτομερώς αλλού, έχουμε σταματήσει να μένουμε με το στόμα ανοιχτό μπροστά στον ατελείωτο πλούτο των εκδοχών του ελληνικού εθνικοσοσιαλισμού.

Από την άλλη όμως, δεν μπορούμε να μην αναρωτηθούμε: πώς άραγε να φαίνεται από τη σκοπιά ενός τέτοιου ανθρώπου ετούτο εδώ το διάγραμμα;

Διάγραμμα 1: Δέκα χρόνια πλειστηριασμοί στην Ελλάδα, 2007-2017¹

Εντάξει, η ερώτηση είναι ρητορική- μπορούμε μια χαρά να υποπτευθούμε πώς δείχνει αυτό το διάγραμμα στα μάτια του τυχαίου εθνικοσοσιαλιστή: σαν η γραφιστική αποτύπωση μιας πολύχρονης και λυσοσασμένης ταξικής απειλήσεως ενάντια στους ανάληπτους τραπεζίτες. Πολύ απλά, θα έλεγε ο τυχαίος εθνικοσοσιαλιστής, η ευεργετική δράση των εθνικοσοσιαλιστικών αντιτραπεζικών δυνάμεων, όπως η ΛΑΕ, ο Σύριζα, το ΚΚΕ και ο Αρτέμις Σώρρας, πρώτα μείωσε θεαματικά και έπειτα κατήργησε στην

πράξη τους πλειστηριασμούς στην Ελλάδα. Χαράς Ευαγγέλια για τα υποψήφια θύματα του συστήματος! Κλάμα για τον τραπεζίτη που 'χει μείνει δίχως σπίτι!

Στην πραγματικότητα βέβαια, αυτού του είδους οι ερωτοαπαντήσεις δεν διεξάγονται παρά μόνο στην πλούσια φαντασία μας. Από τη μια εμείς ποτέ δε μιλάμε με εθνικοσοσιαλιστές. Από την άλλη οι εθνικοσοσιαλιστές ποτέ δεν κοιτάνε τέτοια διαγράμματα. Οπότε, ό,τι πούμε από εδώ και κάτω, θα είναι αναμεταξύ μας.

ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Ας δοκιμάσουμε πάντως να διαβάσουμε αυτό το διάγραμμα με ιστορικό τρόπο. Γιατί λέει με τον τρόπο του μια ιστορία, και πιο συγκεκριμένα την ιστορία της διαχείρισης των «κόκκινων δανείων» στην Ελλάδα. Το 2007 λοιπόν, όλα φαίνονταν να πηγαιίνουν καλά. Τα φαραωνικά έργα της περιόδου 2000 - 2004 (η Αττική Οδός, η Ολυμπιάδα, το Μετρό και πάει λέγοντας) είχαν τροφοδοτήσει την παραγωγική μηχανή του ελληνικού καπιταλισμού με καύσιμα, που όμως τελείωναν. Δηλαδή οι μετανάστες εργάτες είχαν αρχίσει να μένουν άνεργοι κι όλοι οι μαλάκες της χώρας είχαν τρελαθεί να παίρνουν δάνεια για συμπλήρωμα του λειψού μισθού τους.

Εν τω μεταξύ, οι ελληνικές τράπεζες παρίσταναν ότι λειτουργούν αποκλειστικά με την καθοδήγηση της «αόρατης χείρας της αγοράς». Δηλαδή έδιναν δάνεια σε όποιον μπορούσε να εγγυηθεί την αποπληρωμή τους βάζοντας κάποια υποθήκη- καθώς μάλιστα οι απαιτούμενες εγγυήσεις όλο και χαλάρωναν, τα συνολικά δάνεια αυξανόνταν, τόσο ως αριθμός, όσο και ως ποσότητα χρήματος. Παράλληλα, οι ελληνικές τράπεζες διεξήγαγαν πλειστηριασμούς ενάντια στους κακοπληρωτές. Όποιος δεν μπορούσε να πληρώσει τις δόσεις, έχανε το περιουσιακό στοιχείο που είχε βάλει για εγγύηση.

Όπως όμως μας λέει, με τον τρόπο του, το διαφωτιστικό μας διάγραμμα, πίσω από τη γενική ευημερία, σοβούσε η καπιταλιστική κρίση. Προφανώς πριν ακόμη από το 2007, τα απλήρωτα δάνεια άρχισαν να πολλαπλασιάζονται και μαζί τους οι πλειστηριασμοί. Το 2009 οι πλειστηριασμοί σπιτιών βγήκαν μιάμιση φορά οι αντίστοιχοι του 2007. Και πήγαιναν για υπερδιπλάσιοι. Εν τω μεταξύ, τα υπάρχοντα «κινήματα», αν τολμά κανείς να υποτιμήσει κατ' αυτό τον τρόπο την εξέγερση του Δεκέμβρη ή την εξέγερση των Αφγανών του Αγίου Παντελεήμονα, δεν έδειχναν να ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για την «προστασία της πρώτης κατοικίας».

Κι όμως, το κακό απεφεύχθη. Γιατί, μέσα στο 2009, η αόρατη χείρ της αγοράς, πολύ απλά, κόπηκε από τη ρίζα! Ακριβώς την ώρα που δημοσίως έψελνε τα

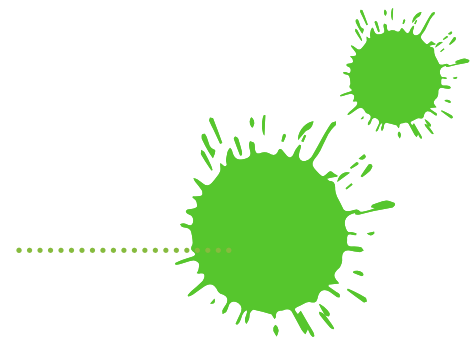
περί «θωρακισμένης οικονομίας», η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή τζούνιορ, με πολύ λιγότερο ταρατατζούμ, προχώρησε σε «οριζόντια απαγόρευση πλειστηριασμών για 6 μήνες, απαγόρευση που επεκτεινόταν διαρκώς, προστατεύοντας τους πάντες».² Όπως καταλαβαίνετε, δίχως αυτή την δόλου νεοφιλελεύθερη κρατική παρέμβαση, οι πλειστηριασμοί του 2009 -ποιος ξέρει- μπορεί να είχαν βγει και τριπλάσιοι από τους αντίστοιχους του 2007.

Όπως άλλωστε αποδείχθηκε μετά το 2009, η απαγόρευση των πλειστηριασμών δεν ήταν αποκλειστικά ιδέα της επάρατου δεξιάς. Η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου, που ακολούθησε, οργάνωσε και επέκτεινε την απαγόρευση των πλειστηριασμών, προσφέροντας στο ελληνικό νομικό οπλοστάσιο τον περίφημο «νόμο Κατσέλη». Ο «νόμος Κατσέλη» λειτούργησε σοφά ως τεχνητός περιορισμός του αριθμού των διεξαγόμενων πλειστηριασμών. Ο περιορισμός ξεκινούσε από το τυπικό κομμάτι του νόμου: πράγματι, ο «νόμος Κατσέλη» απαγόρευσε τον πλειστηριασμό σπιτιών αξίας έως 120.000 ευρώ, με προσαύξηση έως και 100.000 ευρώ αναλόγως οικογενειακής κατάστασης. Επειδή όμως δίπλα σε κάθε τυπική νομοθεσία υπάρχει και η πραγματική της εφαρμογή, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι ο σοφός «νόμος Κατσέλη» διέθετε και ένα ακόμη σοφότερο «κενό»: συγκεκριμένα, μπορούσε κανείς να κάνει αίτηση «υπαγωγής στον νόμο» ακόμη και αν δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του. Από εκεί κι έπειτα, μπορούσε να περιμένει μέχρι την «εκδίκαση της υπόθεσής του», να αποσύρει την αίτηση λίγο πριν την εκδίκαση της υπόθεσης, να περιμένει μέχρι τα νομικά τμήματα των τραπεζών να περιλάβουν ξανά την υπόθεσή του, και αμέσως να καταθέσει νέα αίτηση!³ Φυσικά η πραγματική εφαρμογή των νομοθεσιών και «οι πραγματικές προθέσεις του νομοθέτη» θα καθοριστούν από τον περίφημο «ιστορικό του μέλλοντος», που στην περίπτωση μας θα έχει πολλή δουλειά. Για τους δικούς μας σκοπούς, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στο διάγραμμα 1 και να θυμηθούμε ότι ο «νόμος Κατσέλη», εμπλουτίστηκε και επεκτάθηκε από το 2010 και μετά, με τόση συνέπεια και επιμονή, που σήμερα μπορεί να φέρει υπερήφανα την επωνυμία «νόμος Κατσέλη - Δένδια - Σταθάκη», δηλώνοντας τη διακομματική του αποδοχή.⁴ Τελικά, ο «νόμος Κατσέλη - Δένδια - Σταθάκη», μαζί με το διάγραμμα 1, μας αποδεικνύουν ένα απλό και αδιαμφισβήτητο ιστορικό γεγονός: το ελληνικό κράτος, από το 2009 και μετά, έχει απαγορεύσει τους πλειστηριασμούς με το μαχαίρι. Αυτός που, χρόνια τώρα, δεν αφήνει τα χέρια του τραπεζίτη να φτάσουν το σπίτι είναι το ελληνικό κράτος και όχι οι φραπεδοεθνικοσοσιαλιστές των ειρηνοδικείων!

Οπότε το πράγμα χοντραίνει συντρόφισσες και σύντροφοι! Γιατί πλακώνονται οι εθνικοσοσιαλιστές στα ειρηνοδικεία; Είναι οι ελληνικές τράπεζες όργανα της πέμπτης διεθνούς; Μπορεί να καταλάβει κανείς τον καπιταλιστικό κόσμο δίχως τη θεωρία της αξίας; Απαντήσεις θα δοθούν στην επόμενη ενότητα.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΔΑΝΕΙΑ! ΕΞΕΧΩ ΧΤΗΙΣΕΙ... ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ, Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Μιας λοιπόν και οι ανάγκες του ταξικού πολέμου έχουν μετατρέψει τους μαρξιστές της χώρας σε εθني-

είναι μεγάλες αποθήκες χρήματος και ακόμη περισσότερο δεν είναι μεγάλες αποθήκες ντουβαριών. Οι τράπεζες είναι γιγάντιοι οργανισμοί που λειτουργούν σαν αντλία κυκλοφορίας του συνόλου του χρήματος της καπιταλιστικής κοινωνίας. Συγκεντρώνουν, με τη μορφή των «καταθέσεων» (δανείζονται οι ίδιες) το χρήμα που για διάφορους λόγους δεν εμπλέκεται στον κύκλο $X \rightarrow E \rightarrow X'$, δηλαδή τις αποταμιεύσεις των αφεντικών, τους μισθούς των εργατών, τα φτηνά δάνεια από το εξωτερικό και πάει λέγοντας. Και το μετατρέπουν ξανά από θησαυρό σε κεφάλαιο, ξαναρίχνοντάς το στην παραγωγή. Όσο για το πώς ξαναρίχνουν αυτό το αναξιοποίητο χρήμα στην παραγωγή, οι τράπεζες το δανείζουν σε μεμονωμένους καπιταλιστές, αυτοί αγοράζουν εργασία και πρώτες ύλες, παράγουν εμπορεύματα, τα ξεφορτώνονται όσο πιο γρήγορα μπορούν, μαζεύουν περισσότερο χρήμα, επιστρέφουν τους τόκους στις τράπεζες, ξαναδανείζονται και πάει λέγοντας.⁶

Για μια στιγμή όμως. Γιατί οι καπιταλιστές να έχουν ανάγκη να δανείζονται; Για ποιον λόγο, όπως μας λέει ο Μπάμπης, αυτό το ωραίο σύστημα, οι τράπεζες, τα δάνεια και οι τόκοι, να είναι απαραίτητο, όχι μόνο για να αρχίσει, αλλά και για να *συντηρηθεί* «η καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής»; Για άλλη μια φορά, η απλούστερη απάντηση προέρχεται από τον Μαρξ. Κατά Μαρξ, «η καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής» είναι ένα σύστημα εξ ορισμού ελλειμματικό. Μόνο η ζωντανή εργασία δημιουργεί νέα αξία. Αυτή η νέα αξία είναι που μετατρέπεται σε κέρδος των αφεντικών μετά την πώληση των εμπορευμάτων. Συνεπώς, οι εργάτες που παράγουν τα εμπορεύματα, εξ ορισμού πληρώνονται λιγότερο από την αξία που έχουν προσθέσει στα εμπορεύματα δουλεύοντας. Το σύνολο της αξίας που κυκλοφορεί στις καπιταλιστικές κοινωνίες ως χρήμα είναι διαρκώς λιγότερο από την αξία του συνόλου των εμπορευμάτων που οι καπιταλιστικές κοινωνίες παράγουν. Η «καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής» που τόσο θαυμάζει ο Μπάμπης ο οικονομολόγος, είναι καταδικασμένη να παράγει σπίτια για τα οποία αδιαφορεί και τα οποία δυσκολεύεται να πουλήσει: είναι ένα σύστημα σε διαρκές μπουκώμα, σε μόνιμη κρίση.

Είναι γι' αυτό που τα τραπεζικά δάνεια (η κατά Μπάμπη «ταχεία προσφορά νέων πιστώσεων») είναι απαραίτητα για τη διατήρηση της «καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής». Τα δάνεια των τραπεζών δεν αρκούν για να ξεκινούν τον κύκλο $X \rightarrow E \rightarrow X'$. Ο ρόλος τους είναι πολύ σημαντικότερος: τα δάνεια πρέπει να συνεχίζονται αδιάκοπα, συντηρώντας τον κύκλο του κεφαλαίου στη ζωή. Δίχως τα τραπεζικά δάνεια, η «καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής» θα κολλούσε αυθημερόν.

Ας ξαναπροσγειωθούμε τώρα. Η καπιταλιστική κρίση, ας πούμε στην Ελλάδα, εντείνεται και αναβάλλεται, από το 1970 και μετά, μέσω της ευεργετικής δράσης του τραπεζικού συστήματος. Αυτή η δράση είχε τη μορφή του δανεισμού. Όλο και πιο πολύ από το 1990 και μετά, αυτός ο διαρκής δανεισμός έπαυε να αφορά μόνο τους μεμονωμένους καπιταλιστές και άρχισε να κατευθύνεται και προς τους περίφημους «καταναλωτές». Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι τα δάνεια που δίνονταν για δεκαετίες, όλο και πιο εύκολα, με όλο και πιο πενιχρές εγγυήσεις, σε όλο και πιο τιποτένιους αποδέκτες, δεν ήταν

κοσοσιαλιστές (βασικά από το 1935), ας ακουστεί τουλάχιστον η γνησίως μαρξιστική φωνή του... Μπάμπη Παπαδημητρίου της *Καθημερινής*! Αυτός ο οικονομολόγος με διδακτορικό και πρώην μέλος του ΚΚΕ, απογοητευμένος από τις πρόσφατες επιτυχίες των εθνικοσοσιαλιστών στα ειρηνοδικεία, περιέγραψε την καρδιά του προβλήματος των πλειστηριασμών με τα παρακάτω κρυπτικά λόγια:

Καμία καπιταλιστική οργάνωση παραγωγής δεν μπορεί να συντηρηθεί, πόσο μάλλον να ανακάμψει χωρίς ταχεία προσφορά νέων πιστώσεων.⁵

Όπως βλέπετε, το πράγμα χοντραίνει διαρκώς. Οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές μάς λένε τόσο καιρό ότι το ζήτημα των πλειστηριασμών συνοψίζεται ως «σπίτι στα χέρια τραπεζίτη». Ο Μπάμπης ο καπιταλιστής οικονομολόγος από την άλλη, μεταφέρεται με εξαιρετική άνεση, από τους πλειστηριασμούς, στην καρδιά της «καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής». Και το πιο παράξενο; Εκεί ο Μπάμπης δεν βρίσκει κάποια «παραγωγή» βρίσκει πρώτα και κύρια δάνεια, κι άλλα δάνεια, ακόμη περισσότερα δάνεια!

Από τη δική του σκοπιά -που είναι η σκοπιά της σχέσης κεφάλαιο- ο Μπάμπης έχει απόλυτο δίκιο. Η καρδιά της σχέσης κεφάλαιο δεν είναι βέβαια «τα σπίτια». Τα «ακίνητα» και τα «κινητά» του διαγράμματος 1 δεν είναι παρά *εμπορεύματα*, ο «σωρός των εμπορευμάτων» με τα οποία ο Μαρξ ξεκινά τον πρώτο τόμο του Κεφαλαίου, μόνο και μόνο για να μας επισημάνει άμεσα ότι τα εμπορεύματα δεν είναι παρά το επιφανικό. Η κατά Μαρξ πραγματικότητα των καπιταλιστικών κοινωνιών είναι η ίδια η σχέση κεφάλαιο: Χρήμα που αγοράζει ζωντανή εργασία και πρώτες ύλες για να παράξει εμπορεύματα, τα οποία πρέπει με τη σειρά τους να πουληθούν με αντίτιμο ακόμη περισσότερο χρήμα. Ο Μαρξ σημείωνε αυτόν τον κύκλο με τα σύμβολα $X \rightarrow E \rightarrow X'$.

Αυτός ο κύκλος συνοψίζει τη σκοπιά της σχέσης κεφάλαιο για το κοινωνικό γίγνεσθαι. Η σχέση κεφάλαιο αδιαφορεί για τα εμπορεύματα. Οι βίδες, τα μασάζ, τα χαλυβδόφυλλα, τα πλεϊστέσιον 5 και ιδίως τα *σπίτια* που παράγει η «καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής» δεν είναι παρά το απαραίτητο ενδιάμεσο στάδιο προς τον τελικό στόχο: την διαρκή ανανέωση του κύκλου. Εκείνο δηλαδή που ενδιαφέρει τη σχέση κεφάλαιο, είναι να ξεφορτωθεί τα *εμπορεύματα*. Να πουλήσει όσο το δυνατόν γρηγορότερα τις αξίες χρήσης που παράγονται από τη ζωντανή εργασία, για να αποκτήσει περισσότερο χρήμα από το αρχικό και να ξαναρχίσει τον κύκλο σε ακόμη μεγαλύτερη κλίμακα. Εις τον αιώνα τον άπαντα.

Ακριβώς επειδή ενσαρκώνουν τη σκοπιά του κεφαλαίου για τις κοινωνικές σχέσεις, οι τράπεζες δεν

λεφτά που «τρώγονταν», «χάνονταν», «λαμοιοποιούνταν» κλπ. Ήταν χρήμα που συμπλήρωνε τη λειτουργία των καπιταλιστικών κύκλων: ένα στεγαστικό δάνειο σημαίνει πως ένα σπίτι χτίστηκε, όχι με τα λεφτά του ιδιοκτήτη του, αλλά με τα λεφτά της τράπεζας. Τα τούβλα αγοράστηκαν, το τιμέντο επίσης, οι (Αλβανοί) οικοδομοί πήραν τους πενιχρούς τους μισθούς και πήγαν στο σούπερ μάρκετ και τα αφεντικά έβγαλαν κέρδος. Η τράπεζα είχε πληρώσει για όλα αυτά και περίμενε να πάρει πίσω τα λεφτά της στο μέλλον με τόκο. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού εγγυόταν ότι το δάνειο θα αποπληρωθεί, βάζοντας για εγγύηση περιουσιακά του στοιχεία: οικόπεδα, σπίτια και πάει λέγοντας. Εν τω μεταξύ, άλλος ένας κύκλος είχε ολοκληρωθεί, χάρη σε ένα τραπεζικό δάνειο. Δίχως αυτά τα δάνεια που σήμερα κοκκινίζουν, η καπιταλιστική κρίση θα είχε εκδηλωθεί πολύ νωρίτερα.

Και πάλι όμως, καθώς ο καιρός περνούσε, η καπιταλιστική κρίση εντεινόταν, δηλαδή τα δάνεια των ελληνικών τραπεζών από τη μια πλήθαιναν σε όγκο και από την άλλη αποκτούσαν όλο και μεγαλύτερες προθεσμίες αποπληρωμής. Προς το τέλος του πράγματος, μπορούσε κανείς να αγοράσει ένα αυτοκίνητο με 72 μηνιαίες δόσεις, δηλαδή θα το αποπλήρωνε σε έξι χρόνια, οπότε μπορείτε να φανταστείτε τι γινόταν με τα σπίτια. Ο Μπάμπης έχει δίκιο: τα δάνεια όντως «συντηρούσαν την καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής». Προβάλλοντας την καπιταλιστική κρίση στο απώτερο μέλλον.

Κάποια στιγμή όμως, όπως συμβαίνει συνήθως, το μέλλον κατέφτασε ζοφερό. Όλο και περισσότεροι αποτύγχαναν να πληρώσουν τα δάνεια που είχαν λάβει στο παρελθόν για να χτίσουν σπίτια, να αγοράσουν αυτοκίνητα και πάει λέγοντας. Αυτά είναι τα «κόκκινα δάνεια» που άρχισαν έκτοτε να συσσωρεύονται στο λογαριασμό των τραπεζών.

Οι τράπεζες αντέδρασαν σε αυτό το κοινωνικό φαινόμενο όπως επέβαλε η φύση τους και η κρατική νομοθεσία, δηλαδή κατείχαν τα εμπορεύματα που είχαν μπει υποθήκη για να ληφθεί το δάνειο. Όπως πλέον ξέρουμε, οι τράπεζες δεν θέλουν εμπορεύματα στην ιδιοκτησία τους. Οι τράπεζες θέλουν χρήμα, οπότε οι κατασχέσεις γίνονταν άμεσα πλειστηριασμοί. Και αφού τα δάνεια που δεν ξεπληρώνονταν ήταν όλο και περισσότερα, το ίδιο συνέβαινε με τους σχετικούς πλειστηριασμούς. Αυτή είναι η διαδικασία που αποτυπώνεται στο διάγραμμα 1, την αύξηση των πλειστηριασμών μέχρι το μέγιστο σημείο του 2009.

Όπως όμως είδαμε πριν, το μέγιστο πλήθος των πλειστηριασμών του διαγράμματος 1, είναι πλαστό. Θα ήταν πολύ μεγαλύτερο αν οι πανικόβλητοι οικονομολόγοι της κυβέρνησης Καραμανλή δεν είχαν προχωρήσει σε άμεση απαγόρευση πλειστηρια-

σμών και αν αυτή η πανικόβλητη κίνηση δεν είχε συμπληρωθεί για τα επτά επόμενα χρόνια με το σύνολο των νομοθεσιών «Κατσέλη - Δένδια - Σταθάκη».

Εκείνη η απαγόρευση των πλειστηριασμών ήταν απολύτως λογική, γιατί η πραγματικότητα είναι εντελώς ξένη με τα όσα υπονοεί το ελεεινό σύνθημα με το «σπίτι» και «τα χέρια του τραπεζίτη». Από τη μια «ο τραπεζίτης» που έχει χέρια και θέλει σπίτι, δεν υπάρχει· εκείνο που υπάρχει είναι η τράπεζα, ένας οργανισμός η στρατηγική λειτουργία του οποίου είναι η προβολή της καπιταλιστικής κρίσης στο μέλλον μέσω δανεισμού. Από την άλλη, και πολύ σημαντικότερο, αυτός ο οργανισμός, η τράπεζα, δεν έχει καμία όρεξη να έχει στα χέρια της εμπορεύματα. Η τράπεζα επιθυμεί να έχει στα χέρια της χρήμα για να φέρει εις πέρας τη στρατηγική λειτουργία της.

Για όσο το πλήθος των «κόκκινων δανείων» κρατιούνταν σε λογικά επίπεδα, οι τράπεζες μπορούσαν να λειτουργούν «κανονικά». Δηλαδή να κατάσχουν τα εμπορεύματα που είχαν μπει υποθήκη και φυσικά να τα βγάλουν άμεσα σε πλειστηριασμό. Από τη στιγμή όμως που τα «κόκκινα δάνεια» άρχισαν να πολλαπλασιάζονται σαν τα ψάρια στη θάλασσα, οι πλειστηριασμοί κατέληγαν να αποδίδουν όλο και μικρότερες απολαβές για τις τράπεζες. Τα σπίτια είχαν μπει υποθήκη σε καλές εποχές, είχαν αποτιμηθεί στην τότε αξία τους και είχαν καταγραφεί στον ισολογισμό με εκείνη την αξία. Εκείνη όμως η παλιά αποτίμηση, από το 2007 και μετά, όλο και μετατρέπεται σε όνειρο θερινής νυκτός.

Οι τράπεζες είχαν βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Είναι άλλο να δηλώνεις στα θετικά του ισολογισμού την υποθήκη ενός δανείου με την αξία που είχε το 2007, και άλλο να οργανώνεις τον πλειστηριασμό και να καταλήγεις με το 40% της αξίας του 2007 ή να αποτυχαίνεις εντελώς να το πουλήσεις. Οπότε αν συνέχιζαν τους πλειστηριασμούς, τα χρήματα που δήλωναν ότι διαθέτουν θα μειώνονταν με όλο και πιο ραγδαίους ρυθμούς. Αν από την άλλη σταματούσαν τους πλειστηριασμούς, θα βρίσκονταν στη δύσκολη θέση του ιδιοκτήτη χιλιάδων ακινήτων που δεν τα θέλει κανείς, η (θεωρητική) αξία των οποίων μειώνεται χρόνο με το χρόνο και τα οποία επιπλέον χρειάζονται διαρκή συντήρηση και μέριμνα.

Ο νόμος Κατσέλη - Δένδια - Σταθάκη, που γράφεται διαρκώς από το 2009 και μετά, ήταν η κρατική απάντηση σε αυτό το δίλημμα. Το ελληνικό κράτος δεν απαγόρευσε μόνο τους πλειστηριασμούς. Ταυτόχρονα μπήκε σε διαπραγματεύσεις με τους «εταίρους» σχετικά με την πραγματική κατάσταση των «κόκκινων δανείων». Αυτή η διαπραγμάτευση είχε ως αποτέλεσμα την ακατανόητη διατύπωση με την οποία μας πιπιλίζει τα αυτιά η σχετική αρθρογραφία, σύμφωνα με την οποία «οι τράπεζες έχουν προβλέ-

ψεις 51%». Η παράξενη λέξη «πρόβλεψη» σημαίνει ότι, έπειτα από διαπραγματεύσεις μεταξύ του ελληνικού κράτους και των εταίρων, και για το διάστημα από το 2009 μέχρι το 2017, είναι αποδεκτό («προβλέπεται» με την έννοια της κρουσάλλινης σφαίρας) ότι οι ελληνικές τράπεζες, αν αποφασίσουν να διεκδικήσουν και να βγάλουν σε πλειστηριασμό τα σπίτια και τα υπόλοιπα εμπορεύματα που είχαν μπει υποθήκη στο παρελθόν, θα εισπράξουν το 51% της αξίας με την οποία είχαν μπει υποθήκη. Οι τράπεζες μπορούν να γράφουν αυτό το 51% στους ισολογισμούς τους, ως περιουσιακό στοιχείο.

Αλλά το τι θα εισπράξουν στην πραγματικότητα, αν ποτέ τολμήσουν να πραγματοποιήσουν όσους πλειστηριασμούς δικαιούνται, είναι εντελώς άλλο καπέλο. Οι πραγματικές «προβλέψεις» είναι για 30%, για 20% και πάει λέγοντας. Οπότε: πολλοί οφειλέτες δεν θέλουν να βγουν τα σπίτια τους σε πλειστηριασμό. Την ίδια στιγμή όμως, ούτε το ελληνικό κράτος, ούτε οι τράπεζές του ξετρελαίνονται με το ενδεχόμενο. Αυτό είναι το περίφημο «πρόβλημα των κόκκινων δανείων» με το οποίο μας έχουν πρήξει τόσο καιρό. Αυτός είναι ο λόγος που τα συμφέροντα των ελληνικών τραπεζών βρέθηκαν να συμπίπτουν με τα συμφέροντα των μικροαστών οφειλετών και να οργανώνονται πολιτικά και ιδεολογικά υπό τον μανδύα του ελληνικού εθνικοσοσιαλισμού. Αυτός είναι ο λόγος που η ΛΑΕ, ο Σύριζα, η ΝΔ, το ΚΚΕ και ο Αρτέμις Σώρρας βρέθηκαν να λένε το ίδιο πράγμα, δηλαδή «προστασία της λαϊκής κατοικίας» και να αντιμετωπίζονται για τόσα χρόνια με περίσσεια κατανόησης από την ελληνική αστυνομία.⁷ Αυτή, τέλος, είναι η κατάσταση πίσω από το διάγραμμα 1.

Φυσικά όλα αυτά διαθέτουν λαμπρό μέλλον και μεγάλη πολιτική σημασία.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΔΑΝΕΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Αυτή τη στιγμή τα «κόκκινα δάνεια» των ελληνικών τραπεζών ανέρχονται σε περίπου 120 δισεκατομμύρια ευρώ, είναι δηλαδή συγκρίσιμα με το ελληνικό δημόσιο χρέος. Σύμφωνα με τις ακατανόητες αφηγήσεις των ειδικών, «τα προβληματικά αυτά δάνεια, αν και οι τράπεζες έχουν μηδαμινές πιθανότητες να ανακτήσουν μέρος των ποσών που χορηγήθηκαν, εξακολουθούν να εμφανίζονται στους ισολογισμούς, αποτέλεσμα της γενικότερης αδράνειας και των καθυστερήσεων στην αντιμετώπιση του προβλήματος».⁸ Χάρη δηλαδή στις «προβλέψεις» που λέγαμε, ένα σεβαστό τμήμα τους ακόμη θεωρείται τμήμα των περιουσιακών στοιχείων των ελληνικών τραπεζών.

Φυσικά οι ελληνικές τράπεζες είναι χαρούμενες με τη συγκεκριμένη διευθέτηση. Αν τις ρωτούσε κανείς, θα ήθελαν οι «εταίροι» να δεχτούν ότι οι υποθήκες των κόκκινων δανείων κάποτε θα

μετατραπούν σε 120 δισ. ευρώ ατόφια και κολληριστά· και μετά να τις αφήσουν ήσυχες για πάντα, δηλαδή να τους δανείζουν τζαμπέ κι άλλο χρήμα. Αλλά οι «εταίροι» δεν έχουν την πολυτέλεια να κάνουν τέτοιο πράγμα. Η αποτίμηση των «κόκκινων δανείων» στην πραγματική τους αξία και γενικότερα η συμφωνία περί της πραγματικής κατάστασης των τραπεζών είναι προϋπόθεση της λειτουργίας του διεθνούς τραπεζικού συστήματος. Πρέπει βέβαια να παραδεχτούμε ότι γι' αυτό το τελευταίο δεν ξέρουμε όσα θα θέλαμε. Ξέρουμε όμως, πρώτον, ότι το διεθνές τραπεζικό σύστημα δεν είναι ένα μέρος όπου ο καθένας μπορεί να λείει ό,τι θέλει. Δεύτερον ότι αυτή η χρηματοοικονομική ακρίβεια εξασφαλίζεται σε τελική ανάλυση με την ένοπλη ισχύ των εθνών κρατών. Και τρίτον, ότι τα κόκκινα δάνεια είναι μέτρο της κρίσης των επιμέρους εθνικών καπιταλισμών.

Από αυτή τη σκοπιά, το ελληνικό «πρόβλημα» είναι μικρό μόνο τμήμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Για να δείτε πώς πάει το πράγμα, λάβετε υπ' όψη ότι αυτή τη στιγμή, τα «δάνεια των νοικοκυριών», στις ΗΠΑ ανέρχονται σε 13 τρις. δολάρια, στην Κίνα σε 4,5 τρις., ενώ στην Ε.Ε. μόνο τα αναγνωρισμένα κόκκινα δάνεια ανέρχονται σε 1,3 τρις. ευρώ.⁹ Με άλλα λόγια, οι «εταίροι», είναι πλήρως εξοικειωμένοι με «το πρόβλημα». Γι' αυτό και δεν ζητούν να ξεκινήσουν «πλειστηριασμοί» κι ό,τι θέλει ας γίνει. Αντιθέτως, ζητούν «η αδράνεια και οι καθυστερήσεις» να συνεχιστούν, αλλά με λίγο μικρότερη ένταση. Σε αριθμούς αυτό σημαίνει ότι ζητούν από τις ελληνικές τράπεζες να προχωρήσουν σε κάπου 18.000 πλειστηριασμούς και θα είναι ικανοποιημένοι αν κατ' αυτόν τον τρόπο βγουν «11 δισ. στην τριετία 2017-2019».¹⁰

Πράγμα που οδηγεί σε περαιτέρω διαπραγματεύσεις με κάθε μέσο και με όλα. Οι συμβολαιογράφοι απεργούν γιατί δεν θέλουν να τρώνε τζάμπα ξύλο. Οι μπλε ματατζήδες προχωρούν σε «πρωτοφανή ομολογουμένως χρήση χημικών εντός του ειρηνοδικείου».¹¹ Οι ελληνικές τράπεζες παρέχουν «στεγαστικά δάνεια» για να συμμετάσχει κανείς σε πλειστηριασμό, αλλά μόνο σε πλειστηριασμό που έχει οργανώσει ή ίδια τράπεζα που δίνει το δάνειο.¹² Παρ' όλα αυτά, μόλις βγάλουν δοκιμαστικά ένα ακίνητο σε πλειστηριασμό, κανείς αγοραστής δεν εμφανίζεται και αναγκάζονται να το αγοράσουν μόνες τους.¹³ Τέλος (το αγαπημένο μας), οι «ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί», δεν τα πάνε και πολύ καλά. «Η αρχική πρόβλεψη, για λειτουργία οκτώ συνολικά συστημάτων ηλεκτρονικών πλειστηριασμών έχει μείνει προς το παρόν στα χαρτιά». Αλλά και οι «πλατφόρμες» που τελικά στήθηκαν χρειάστηκε να είναι «φτηνές», γιατί αν ήταν ακριβές θα έπρεπε να διεξαχθούν διαγωνισμοί και δεν προλαβαίνουμε. Οι «φτηνές» πλατφόρμες έχουν την κακή συνήθεια να «καταρρέουν» σε περίπτωση που χρειαστεί να σηκώσουν πάνω από πέντε πλειστηριασμούς.¹⁴ Πράγμα που σημαίνει ότι ο ελληνικός εθνικοσοσιαλισμός μπορεί τώρα να στρέψει τους αγώνες του στον κυβερνοχώρο, αναμφίβολα με τη διακριτική υποστήριξη της Διεύθυνσης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος («Εκεί που πήγαμε να πιάσουμε τους χάκερ κάψαμε τους σέρβερ - διεξάγεται ΕΔΕ»).

Όλα αυτά τα ευτράπελα, έχουν και ένα πολιτικό νόημα. Ο ελληνικός εθνικοσοσιαλισμός, που ανδρώθηκε στα χρόνια της κρίσης για να φτάσει να γίνει -επιτέλους- κυβέρνηση της χώρας, δεν είναι νε-

κρός. Αντιθέτως, προσαρμόζεται στις εξελίξεις της ελληνικής ταξικής διαστρωμάτωσης. Από τη μια συντονίζεται με τα στρατηγικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους. Από την άλλη συντονίζεται με τα συμφέροντα των Ελλήνων μικροαστών. Προφανώς οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές υπολογίζουν (σωστά κατά τη γνώμη μας) ότι στα επόμενα χρόνια, καθώς η κρίση θα μαίνεται, το ελληνικό κράτος θα ανακαλύπτει ότι οι Έλληνες μικροαστοί δεν είναι όλοι για πέταμα. Και υπολογίζουν να αναλάβουν τον ακριβοπληρωμένο ρόλο της μεσολάβησης.

Ακριβώς δηλαδή τον ρόλο που ανέλαβε και ο παραδοσιακός εθνικοσοσιαλισμός σε μια άλλη παρόμοια περίοδο.

Τουλάχιστον οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές δεν θα έχουν σβάστικες.

Τους αρκούν οι ελληνικές σημαίες.

ΑΓΡΙΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ

29 του Νοέμβρη. Οι δυνάμεις της εξέγερσης ετοιμάζονται να εφαρμόσουν την πρακτική που στα '90s ονομαζόταν «ελεγχόμενη σύγκρουση» και επιστρατευόταν βασικά από τα ΕΑΑΚ έξω από το υπουργείο Παιδείας. Οι ουδέτερες δυνάμεις των δημοσιογράφων έχουν λάβει στρατηγικές θέσεις ολούθε. Ακολούθησαν σκηνές όπως οι εξής:

Καρέ 1: Από κάπου εμφανίζεται ένας κύριος με πράσινο σακάκι και προχωρεί σε λαβές επί του ξενόδουλου μπάτσου. Οι δυνάμεις της εξέγερσης είναι αγριεμένες.

Καρέ 2: Ο ξενόδουλος μπάτσος τρώει χώμα. Οι άλλοι ξενόδουλοι μπάτσοι κοιτάνε το πουλάκι. Οι δυνάμεις της εξέγερσης ετοιμάζονται να οπισθοχωρήσουν ατάκτως. Υποψιαζόμαστε ότι η κάπνα είναι από ξηρό πάγο που περίσσεψε από συναυλία του Μάνου Τσάο.

ΑΓΡΙΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΠΑΝΤΟΥ

Όλα αυτά κατατάσσουν τις άγριες συγκρούσεις στο ειρηνοδικείο στον μεγάλο κατάλογο των άγριων συγκρούσεων του δεύτερου μεσοπολέμου, όπου επίσης περιλαμβάνονται:

α. Οι άγριες συγκρούσεις στο Σιάτλ το 1999

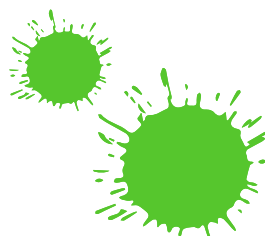

β. Οι ακόμη πιο άγριες συγκρούσεις της Χρυσής Αυγής στην Κόρινθο το 2012.

Προβλέπουμε ότι στο μέλλον, ο ήδη σεβαστός μας κατάλογος θα συμπληρώνεται με ακόμη πιο όμορφα ενσταντανέ. Δεν είναι καν πρωτότυπο: οι παλιότεροι εθνικοσοσιαλιστές του πρώτου μεσοπολέμου είχαν χρησιμοποιήσει παρόμοιες μεθόδους για να τεκμηριώσουν τη μαζική, λαϊκή, αντικαπιταλιστική φύση τους.

Ήταν -και αυτοί- κινήματα.¹⁵

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΦΙΣΑ

Κλασικό δείγμα ελληνικού νταντά μαρξισμού των σταδίων, αλλά δεύτερος μεσοπόλεμος.

Εδώ το εξαγριωμένο εμπόρευμα συμβολίζει το στάδιο της κορύφωσης του εμπορευματικού φετιχισμού, συνεπώς την επερχόμενη μετάβαση προς το στάδιο του εθνικοσοσιαλιστικού ιμπεριαλισμού.

1. Γιάννης Παπαδογιάννης, «Ζητούν 18.000 Ηλεκτρονικούς Πλειστηριασμούς για το 2018», *Καθημερινή*, 24/11/2017.

2. Στο ίδιο.

3. Αυτή η τεχνική περιγράφεται επτά χρόνια μετά, στο Ευγενία Τζώρτζη, «Τα Κόλπα των Στρατηγικών Κακοπληρωτών του Νόμου Κατσέλη», *Καθημερινή*, 1/11/2017.

4. Έτσι τον αποκαλεί ο κυβερνητικός εκπρόσωπος του Σύριζα και η αντίστοιχη της Νέας Δημοκρατίας όποτε το θέμα έρχεται στην κουβέντα. Ακούστε και λίγο Κόκκινο FM να μορφωθείτε, παλιοαναρχικοί!

5. Μπάμπης Παπαδημητρίου, «Έπεσε στην Παγίδα της», *Καθημερινή*, 3/12/2017.

6. Το ίδιο πράγμα γίνεται και με τις «αγορές ομολόγων», που είναι δανεισμός από τις τράπεζες προς το κράτος, το οποίο προχωρά άμεσα σε «δημόσιες δαπάνες».

7. Για την γεμάτη κατανόηση αντιμετώπιση των εξώδικων του Αρτέμη Σώρρα, δεξ «Τέσσερις Ρηχές Σκέψεις για το Χρήμα, το Κράτος, το Χρέος, τους Μικροαστούς και τον Αρτέμη Σώρρα», *Antifa #56*, 6/2017.

8. Γιάννης Παπαδογιάννης, «Μη ανακτήσιμες επισφάλειες ύψους 20 δισ. ευρώ», *Καθημερινή*, 28/11/2017. Ο Παπαδογιάννης αναφέρεται σε 20 από τα 120 δισ. για τα υπόλοιπα ογδόντα βγάλτε συμπεράσματα μόνοι σας.

9. Για τις ΗΠΑ, Jamie McGeever, «Σημάδια Επερχόμενης Ύφεσης στις ΗΠΑ», *Καθημερινή*, 23/11/2017. Για την Ε.Ε., «Πλατφόρμα για την Διαπραγμάτευση των Κόκκινων Δανείων Προτείνει η ΕΚΤ», *Καθημερινή*, 28/11/2017. Για την Κίνα, «Μέσα Αντιμετώπισης του Υπερδανεισμού Λαμβάνει το Πεκίνο», *Καθημερινή*, 28/11/2017.

10. Ειρήνη Χρυσολωρά, «Πλειστηριασμοί, το Κριτήριο για την Επιτυχία των Στρες Τεστ», *Καθημερινή*, 27/11/2017.

11. Εύα Καραμανώλη, «Πεδίο Μάχης το Ειρηνοδικείο Αθηνών», *Καθημερινή*, 30/11/2017.

12. Ευγενία Τζώρτζη, «Στεγαστικά Δάνεια για Αγορά Ακινήτων μέσω Πλειστηριασμού», *Καθημερινή*, 28/11/2017.

13. Ευγενία Τζώρτζη, «Μεζονέτα, το Πρώτο Ακίνητο που Πωλήθηκε», *Καθημερινή*, 30/11/2017.

14. Ιωάννα Μάνδρου, «Ηλεκτρονικό Σφυρί με Αστοχίες», *Καθημερινή*, 3/12/2017.

15. Για την προηγούμενη ενασχόλησή μας με τις «άγριες συγκρούσεις» του ελληνικού και παγκόσμιου εθνικοσοσιαλισμού, μπορεί κανείς να δει το «Σιάτλ 1999: Η Ωρα των Εργατικών Δικαιωμάτων, των Περιέργων Ντυσιμάτων και των Αμφίβολων Αποτελεσμάτων», *Antifa #55*, 3/2017.